

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Wiegel CZ žárové zinkování s. r. o.**, se sídlem Za Dálnicí 509, Žebrák, zastoupené JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem ul. 28. října 184, Příbram VII, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 Ca 35/2006 – 41,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 Ca 35/2006 – 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 Ca 35/2006 - 41, zamítl žalobu podanou žalobkyní Wiegel CZ žárové zinkování s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“), kterou se domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 12. 2005, č. j. 24608/04-63/2376, jímž bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 15. 6. 2004, č. j. OÚPI/4426/03-04/Am, kterým bylo v mimoodvolacím řízení podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Městského úřadu Rudolfovo (dále jen „městský úřad“) ze dne 21. 7. 2003, č. j. OV-567/1343/2002, OV-442/929/2003 o povolení „stavebních úprav stávajícího objektu panelárny Vráto na pozemcích parc. č. 256/5, 256/7 a parc. číslo 256/17 v kat. území Vráto“. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud se stěžovatelkou nejednaly v době uzavření kupní smlouvy, tj. před vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí, jako s vlastníkem pozemku, a tedy účastníkem řízení. Do doby vložení vlastnického práva byla účastníkem řízení původní vlastnice pozemku V. K.. Vlastnické právo k nemovitosti vznikne až jeho vkladem do katastru nemovitostí na základě rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu. Pokud pak stěžovatelka postavila svou žalobu na tvrzení, že byla účastníkem řízení již

k okamžiku, kdy nastaly právní účinky vkladu do katastru nemovitostí (16. 6. 2004), aniž by se při tom opírala o okamžik vydání rozhodnutí o povolení vkladu, její žaloba má podstatu věci a nemůže být úspěšná. Stěžovatelka měla tudíž tvrdit jako podstatnou skutečnost, že rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu bylo vydáno ještě před uplynutím lhůty pro odvolání V. K. Tak tomu ale nebylo.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřela o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že se městský soud řádně a zákonně nevypořádal s otázkou účinnosti vkladu vlastnického práva ke dni podání návrhu na vklad do katastru nemovitostí. Podle názoru stěžovatelky se podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odvolala již jako právoplatný právní nástupce vlastníka pozemku. Zjišťování, zda byla ke dni podání odvolání zapsána jako vlastník, je proto irelevantní. Správní orgán se tudíž měl v případě pochybností v otázce dodatečného povolení vkladu do katastru nemovitostí zabývat otázkou, zda existují okolnosti, které by jeho vydání mohly bránit. Nelogický je i argument městského soudu, že ke dni 16. 6. 2004 byl oprávněn podat odvolání pouze předchozí vlastník. Nabytím právní účinnosti vkladu ke dni 16. 6. 2007 (správně má být uvedeno 2004) totiž pozbyl předchozí vlastník jakýkoliv důvod hájit své zájmy jako vlastník dané nemovitosti. Naproti tomu její zájem je zcela logický, a proto i z tohoto důvodu zvolil zákonodárce právní úpravu, podle které nastávají účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni podání návrhu na vklad nového vlastnického práva. Ačkoliv tedy byla stěžovatelka právní nástupkyní předchozího vlastníka, v rozporu se zákonem jí nebylo umožněno využít řádného opravného prostředku, a tím hájit své zájmy ve správním řízení. Jelikož na tuto skutečnost nereagoval ve svém rozsudku ani městský soud, navrhla, aby Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že ji považuje za nedůvodnou. K uplatněným námitkám odkázalo na své vyjádření k podané žalobě, neboť vznesené argumenty se shodují s uplatněnými žalobními námitkami, k nimž se vyjádřilo již v řízení před městským soudem. Proto navrhlo, aby ji Nejvyšší správní soud zamítlo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka v záhlaví podané žaloby označila jako osoby zúčastněné na řízení tyto subjekty: 1) SIGNUM, s. r. o., 2) obec Vrátov, 3) J. B., 4) R. K., 5) V. K., 6) J. Š., 7) J. S., 8) V. K., 9) Českobudějovické pozemní stavby, s. r. o., 10) Správa a údržba silnic Jihočeského kraje, 11) Jihočeská energetika, a. s., 12) Jihočeská plynárenská, a. s., 13) JVS, a. s., 14) LINDE Technoplyn, a. s., 15) CALLA – Sdružení pro záchranu prostředí, 16) Sdružení pro ŽP zdravotně postižených v ČR, 17) Městský úřad Rudolfov – odbor výstavby; 18) Krajský úřad Jihočeského kraje-majetkový odbor, 19) Krajský úřad Jihočeského kraje - odbor územního plánování, stavebního řádu a investic.

Podle ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

Podle ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. je návrhovač povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech.

Podle ustanovení § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

K problematice osob zúčastněných na řízení před správními soudy se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 60/05, (dostupný na www.nalus.usoud.cz) tak, že: „Pokud procesní předpis přiznává určité osobě postavení účastníka řízení či osoby zúčastněné na řízení (§§ 33, 34 s. ř. s.), je povinností soudu s touto osobou jednat jako s účastníkem či osobou zúčastněnou až do okamžiku, kdy jí bude právně relevantním způsobem sděleno (např. usnesením § 34 odst. 4 s. ř. s.), že jí takové procesní postavení nepřísluší. Jakýkoliv jiný postup soudu, zejména, kdy je účastník či osoba zúčastněná na řízení soudem ignorována, stojí v rozporu s principem fair procesu a právního státu“.

Uvedenou problematikou osob se ve své judikatuře zabýval také Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 - 80, (publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 489/2005) Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že: „Osobou zúčastněnou na řízení se může stát pouze osoba, která naplňuje materiální znaky specifikované v § 34 odst. 1 s. ř. s. Teprve výslovným oznámením vůči soudu, že bude v řízení uplatňovat svá práva, se tato osoba stává osobou zúčastněnou na řízení, která má práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s. Pokud krajský soud vyrozuměl osoby označené žalobcem ve smyslu § 34 s. ř. s. až současně s doručením rozsudku ve věci samé, tj. v okamžiku, kdy toto řízení bylo již skončeno, byla těmto osobám v řízení před krajským soudem odepřena možnost uplatnit procesní práva; tato vada řízení přitom mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

Označila-li stěžovatelka v žalobě v souladu s 34 odst. 2 s. ř. s. subjekty, které podle ní přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, bylo úkolem městského soudu, aby zjistil, který z takto označených subjektů splňuje zákonné podmínky osob zúčastněných na řízení. Je tomu tak proto, že osobou zúčastněnou na řízení se může stát pouze osoba, která splňuje materiální znaky specifikované v ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. Teprve až výslovným oznámením vůči soudu, že bude v řízení uplatňovat svá práva, se pak tato osoba stává osobou zúčastněnou na řízení, jež má práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s. Městský soud však v rozporu s ustanovením § 34 odst. 2 s. ř. s. tyto subjekty vůbec nevyrozuměl o probíhajícím řízení, nevyzval je, aby mu oznámily ve lhůtě, kterou jim měl k tomu současně stanovit, zda v řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení a nepoučil je ani o jejich právech (právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo; rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí). Na tom nic nemění ani skutečnost, že mezi těmito subjekty jsou zřejmě i rozhodující správní orgány, které nemohou být osobami zúčastněnými na řízení. V důsledku procesního pochybení však městský soud odepřel subjektům, které splňují materiální znaky ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Tato práva však byla stěžovatelkou označeným subjektům postupem městského soudu upřena, neboť o probíhajícím řízení nebyly vůbec vyrozuměny. Pokud tedy městský soud za tohoto stavu rozhodl o žalobě stěžovatelky, je z tohoto důvodu řízení před městským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Za této situace, kdy městský soud postupoval v rozporu s ustanovením § 34 odst. 2 s. ř. s., bylo by předčasné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami a právním posouzení věci samé.

Ze shora uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu